

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 59/2018
25.01.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Десимира Анђелковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лебану 1К 26/17 од 11.10.2017. године и Вишег суда у Лесковцу 11Кж 371/17 од 14.11.2017. године, у седници већа одржаној 25.01.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Десимира Анђелковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лебану 1К 26/17 од 11.10.2017. године и Вишег суда у Лесковцу 11Кж 371/17 од 14.11.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану 1К 26/17 од 11.10.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 4 (четири) месеца и истовремено одредио да се ова казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године од дана правноснажности наведене пресуде, не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан да оштећеном ББ на име трошкова кривичног поступка, плати износ од 19.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема правноснажне пресуде. Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема правноснажне пресуде. Оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу 11Кж 371/17 од 14.11.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Лебану 1К 26/17 од 11.10.2017. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Десимир Анђелковић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног АА, ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело које му је стављено на терет.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер у конкретном случају нису испуњени сви битни елементи бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, из разлога што је за постојање предметног кривичног дела потребно да су упућене квалификоване претње, индивидуално одређеном лицу и које су таквог „квалитета“ да код оштећеног изазову осећај страха и угрожености.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева, не могу се прихвати као основани, а из следећих разлога:

Кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, чини лице које угрози сигурност неког лица, претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица.

Према изреци побијане првостепене пресуде Основног суда у Лебану, окривљени АА је оглашен кривим да је критичног дана угрозио сигурност оштећеног ББ, претњом да ће напасти на живот или тело, при чему је могао да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, на начин ближе описан у изреци побијане пресуде, упућивањем вербалних претњи као и нападом и замахивањем ножем, због чега је оштећени осетио страх и личну несигурност, иако је окривљени био свестан свог дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено.

Полазећи од наведеног, по оцени Врховног касационог суда, из изреке правноснажне пресуде, јасно произилази да је у конкретном случају реч о претњи (претња да ће напасти на живот или тело), упућеној индивидуално одређеном лицу (оштећеном ББ), која претња оштећеном је проузроковала забрањену последицу која се огледа у стварању осећаја угрожености сигурности код оштећеног, те стога, по налажењу овог суда, а супротно наводима из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, дело за које је окривљени оглашен кривим, а како је то описано у изреци првостепене пресуде, садржи сва законска обележја бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ.

Из наведених разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.